

Arrest

nr. 115 721 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 mei 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 4 juni 2013. De bestreden beslissingen werden allen betekend op 4 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DESOMER, die *loco* advocaat H. HERBRANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

Verzoekers hebben de Servische nationaliteit.

Op 6 januari 2011 dienden verzoeker en eerste verzoekster een asielaanvraag in.

Op 25 mei 2011 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing dienden zij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 29 juli 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 20 oktober 2011 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard door verweerder omdat bij de aanvraag geen enkel medisch getuigschrift werd voorgelegd.

Bij arrest nr. 66 229 van 5 september 2011 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van het CGVS en verwierp het beroep.

Op 4 november 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 3 april 2012 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard. Die beslissing werd op 30 mei 2012 ter kennis gebracht.

Op 15 juni 2012 dienden zij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 20 augustus 2012 werd ook die aanvraag door verweerder onontvankelijk verklaard.

Op 19 april 2013 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2013 werd deze aanvraag door verweerder onontvankelijk verklaard.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.04.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d.13/05/2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85;

EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)”

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

« En exécution de la décision de P. F. (Attaché),
In uitvoering van de beslissing van P. F. (Attaché),
Délégué de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint au (à la) nommé(e): gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
[...]
De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des États suivants, au plus tard dans les 7 jours de la notification :
Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchéquie sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre .
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven .
En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée:
Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:
□ 2°il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé : Une décision de refus de prise en considération de la demande d'asile a été rendue par le Conseil du Contentieux des Etrangers en date du 05/09/2011 (n°: 66 229). »

Dit is thans de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

« Ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée
Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod
Ordre de quitter le territoire Bevel om het grondgebied te verlaten
En exécution de la décision de P.F. (Attaché),
In uitvoering van de beslissing van P.F. (Attaché),
Délégué de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint au (à la) nommé(e) : gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
[...] en kind [...]
De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des États suivants, au plus tard dans les 7 jours de la notification :
Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchéquie sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre .
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .
En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée,:
Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:
□ 2°il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé : Une décision de refus de prise en considération de la demande d'asile a été rendue par le Conseil du Contentieux des Etrangers en date du 05/09/2011 (n°: 66 229) »

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Minderjarig kind

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat verzoekster A.E, geboren op 7 maart 2010, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om zonder vertegenwoordiging, een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing, die er een *accessorium* van is, zijn bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre deze uitgaan van het voornoemde minderjarige kind (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

2.2. Verweerder werpt de exceptie van gebrek aan belang op.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken was, hetgeen door verzoekers niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Waar verweerder stelt dat verzoekers geen middel ontwikkelen tegen de bijlagen 13*sexies*, kan de Raad niet volgen. Verzoekers stellen herhaaldelijk in het verzoekschrift dat het terugzenden van verzoekers naar Servië een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Zij lichten hun tweede middel immers toe als volgt:

“Art. 3 [...] Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verklaart dat niemand, derhalve ook verzoekers niet, mogen worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Om te bepalen of een behandeling al dan niet als vernederend of onmenselijk wordt aanzien, moeten niet alleen subjectieve criteria worden bekeken, maar moet ook naar de situatie van verzoeker worden gekeken. Om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming

dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

(zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EH RM 28 februari 2008, Saadi/Itaiïë, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

- Nopens de algemene situatie:

De gezondheidszorg in Servië is geenszins in die mate ontwikkeld dat een oplossing kan worden geboden voor de medische problemen van eerste verzoeker.

Over de medische hulpverlening in Servië schrijft het Country of return Information Project, gepubliceerd op de website van Vluchtelingenwerk Vlaanderen het volgende: (<http://www.vluchtelingenwerk.be/bestanden/CRI/cs-serbia-en.pdf>)

"Previous analyses (Group 484), based on practical experiences of refugees from Bosnia-Herzegovina and Croatia, IDPs from Kosovo and other vulnerable groups in the health care system, indicated that the most vulnerable people with regard to health were precisely those who were the most poor. Very often, they are not able to follow the whole course of the medical treatment prescribed to them because of a lack of money. Regular controls are possible, there are all types of medical institutions, infrastructure and services, but for most of the diagnostic procedures there is a long period of waiting because of the long list of patients and organizational problems inside institutions (damages of machines, not enough experts), so if there is a need for often EEG, or nuclear magnetic resonance (NMR) or different intrinsic examination in public hospital it is partially available or private ordination can be used, without refund of money" (p.82)

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de gezondheidszorg aldaar enkel kan worden verkregen wanneer aan de behandelende artsen voldoende steekpenningen worden betaald door de patiënt. Verzoeker bevindt zich niet in de financiële mogelijkheid om deze steekpenningen te betalen, en derhalve op in zijn de land de absoluut noodzakelijke medische behandeling, opvolging en medicatie te betalen. Dat deze steekpenningen schering en inslag zijn, kan onmogelijk worden ontkend. Dit werd op 10.02.2011 reeds wereldkundig gemaakt in een persartikel van een zekere Boris BABIC, getiteld : "Serbia's low-cost health-care system breeds corruption (News Feature)" (http://news.monstersandcritics.com/health/features/article_1618449.php/Serbia-s-low-cost-health-care-system-breeds-corruption-News-Feature) Hierin staat letterlijk dat de dokters danig onderbetaald zijn, dat zij geen andere uitweg vinden dan steekpenningen te vragen van hun patiënten. In bovenstaand artikel wordt een actueel voorbeeld gegeven, waaruit bleek dat door dokters steekpenningen ten bedrage van 3.000,00 EUR werden gevorderd alvorens zij overgingen tot een noodzakelijke operatie.

"Just this week, two surgeons in a Belgrade clinic were arrested on charges they extorted 3,000 euros (4,100 dollars) to operate on a critically ill woman." Vluchtelingenwerk Vlaanderen publiceert hierover het volgende op haar website: (<http://www.vluchtelingenwerk.be/bestanden/CRI/cs-serbia-en.pdf>)

"In the area of health, corruption is a long-standing practice, but it has now become the rule, and whereas it used to be mainly in kind, now it is in the form of money. The corruption mechanisms have several effects: • First, they discriminate among individuals according to their income and their contacts with the medical profession. If one knows a doctor personally, one gets better treatment; if one pays, treatment can be faster.

- Secondly, corruption means that fewer dues are paid into the health service, thereby reducing public expenditure in health and education.

- Thirdly, corruption as practiced in Serbia by no means guarantees the delivery and quality of service, because the real cost is not divulged by the State. Therefore, the patient never knows whether the money in the envelope is enough, and whether the doctor will take it into account by providing good treatment.

- Lastly, the corruption system is bolstered by the number of doctors and the disproportionate size of the health system, corruption blocks all possible reforms.

Corruption is also linked to the lack of a clear-cut separation between public and private practice, so that a patient may find himself having to pay the same doctor twice for the same service, first in the hospital and then in his private office. The salaries of medical personnel, although they have been raised, are inadequate, and lead to corruption. Corruption is not necessarily, or systematically, more prevalent than in other public services (police, justice, education), but it is sufficiently present to appear as one of the major factors preventing rationalisation of the health system." (p. 86)

Het niet behandelen van deze ziekte zou er toe leiden dat mijn cliënt verschrikkelijke pijnen zou moeten verdragen. Het terugzenden van ondergetekende naar Servië zou dan ook in strijd zijn met artikel 3 E.V.R.M. aangezien dit een reëel risico inhoudt voor een onmenselijke of een vernederende behandeling. Het standpunt van verwerende partij, dat alleen de vaststelling dat in België een betere medische verzorging mogelijk is, en deze in het land van herkomst nagenoeg onbetaalbaar zou,

onvoldoende zijn om een beroep op art. 9 ter van de wet van 15 december 1980 te rechtvaardigen, overtuigt evenmin. Uit de voorgelegde stukken blijkt wel degelijk dat een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico inhoudt op onmenselijke of een vernederende behandeling.

"One of the returnees' problems could be the discontinuity in their medical treatment. If a treatment commenced in a foreign country may not be continued adequately in Serbia (due to the lack of the same or equivalent medicines, problems in transferring medical documents and other material evidencing the patient's status, change of doctors, but also due to the conditions in which the patient finds himself/herself), this can result in certain cases in severe violation of the right to health care and the physical integrity of such persons. " (<http://www.vluchtelingenwerk.be/bestanden/CRI/cs-serbia-en.pdf> p.83)

- *Nopens de omstandigheden eigen aan verzoekers :*

Bovendien dient er rekening te worden gehouden met het feit dat verzoekers van Albanese origine zijn, en derhalve een minderheid uitmaken in Servië. Er kan derhalve niet worden gegarandeerd dat eerste verzoeker effectief toegang zal krijgen tot deze noodzakelijke gezondheidszorg. In Servië worden etnische minderheden (waaronder Albanen) nog steeds op grote schaal gediscrimineerd." A report on the country by the European Commission against Racism and Intolerance in 2008 noted the existence of a climate of hostility toward national and ethnic minorities, who constituted 25 to 30 percent of the country's population and included ethnic Hungarians, Bosniaks, Roma, Slovaks, Romanians, Vlachs, Bulgarians, Croats, Albanians, and others. Sixty-eight out of 169 municipalities in Serbia are multiethnic. Ethnic Albanian leaders in the southern municipalities of Presevo, Bujanovac, and Medvedja continued to complain that ethnic Albanians were underrepresented in state institutions at the local level. (US Department of State, 2010 Human Rights Report: Serbia, Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor, 2010 Country Reports on Human Rights Practices, dd. 8 april 2011, <http://www.state.gov/j/drl/rls/hrrpt/2010/eur/154449.htm> De kans is derhalve meer dan reëel dat verzoeker in zijn land van herkomst op geen enkel ogenblik de verzorging zal krijgen die hij nodig heeft. Niet alleen is er aldaar hoogstwaarschijnlijk geen sprake van ESWT of Shock-Wave-Therapie, zelfs als zou dit het geval zijn, zou verzoeker in de onmogelijkheid zijn om de artsen te betalen. Indien de artsen hem, als Albanen, al willen verzorgen natuurlijk...Er kan dan ook niet langer worden betwist dat het terugzenden van eerste verzoeker, samen met zijn gezin, een ernstige inbreuk inhoudt op artikel 3 E.V.R.M."

Zoals verweerder in de nota met opmerkingen opwerpt, heeft het EHRM enkel in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending, met name dat de vreemdeling zich in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en dat zijn levenseinde nabij was. Daarenboven werd rekening gehouden met zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van aids in het land van terugkeer en het gebrek aan sociale opvang, meer bepaald de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting of steun kunnen verstrekken (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In een arrest van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Ook in een arrest van 20 december 2011 heeft het EHRM zijn rechtspraak bevestigd met de vaststelling dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en bekwaam was om te reizen en dat er geen dwingende humanitaire redenen zijn die zich tegen uitwijzing verzetten (EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10 inzake Yoh-Ekale Mwanje tegen België).

Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit

ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. Verweerder stelt terecht dat de vreemdeling kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. *In casu* heeft de ambtenaar-geneesheer duidelijk geoordeeld dat de ziekte van verzoeker niet levensbedreigend is en dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand. Verzoeker betwist dit gegeven niet.

In zoverre verzoekers met hun verwijzing naar een mogelijke kost van de medicatie trachten aan te tonen dat de beslissing in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM, herhaalt de Raad dat het EHRM inzake medische dossiers een zeer hoge lat hanteert alvorens tot een schending van artikel 3 van het EVRM te besluiten. Uit de voormeld geciteerde rechtspraak van het EHRM blijkt dat het feit dat de medicatie moeilijk kan verkregen worden of slechts tegen betaling door de betrokkene niet automatisch leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 27 mei 2008, N. t. het Verenigd Koninkrijk, nr. 26565/05).

Evenzeer merkt het EHRM op dat een terugval van de ziekte hetzij een verslechtering van de medische toestand op zich nog geen schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg heeft (EHRM 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid v. Verenigd Koninkrijk, par. 32-41). Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland). Bovendien is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft. Ook al zou de gezondheidszorg in het land van herkomst van verzoeker niet optimaal zijn, houdt dit niet in dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633).

Bijgevolg kunnen de voorgehouden argumenten van verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM hard maken.

De exceptie van verweerder kan worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Zij lichten hun eerste middel toe als volgt:

“Art. 9ter. [...]

In tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid voorhoudt, voldoet eerste verzoeker wel degelijk aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het verzoek conform 9ter Vreemdelingenwet uitgaande van verzoekers is wel degelijk ontvankelijk en gegrond. Ter staving van zijn verzoek legde eerste verzoeker het standaard medisch attest over, opgesteld door een arts.

Uit dit attest blijkt ontegensprekelijk dat eerste verzoeker ernstige problemen heeft aan de rechter schouder. Hij leidt immers aan calcifierende tendinitis of peesverkalking, welke enkel kan worden verholpen mits ESWT of Shock-Wave-Therapie. Zo eerste verzoeker deze behandeling niet krijgt, zullen zijn inflammatoire klachten (ontsteking) aanhouden. Als gevolg van deze verkalking lijdt eerste verzoeker aan een primair impingementsyndroom, wat inhoudt dat de ruimte die de verkalking inneemt de resterende subacromiale ruimte voor de pees vermindert, met inklemming tot gevolg. Dit leidt tot irritatie en ontsteking. De pees wordt minder soepel wat leidt tot bijkomende klachten.

Dit medisch attest stelt de ernst van de medische toestand van eerste verzoeker voldoende vast, zoals vereist volgens het bij artikel 9ter bepaalde. In tegenstelling tot wat de wordt voorgehouden door de arts-adviseur in diens advies dd. 13.05.2013 voldoet eerste verzoeker wel degelijk aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Er dient immers niet alleen te worden gekeken naar de dreiging voor het leven of de fysieke integriteit van eerste verzoeker. Artikel 9ter stelt bovendien dat men gemachtigd kan worden om in België te

verblijven wanneer een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.
Dit is in casu het geval.

De ernst van de gezondheidstoestand van eerste verzoeker, alsmede de heersende sanitaire en sociale situatie in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, houdt voor verzoeker een reëel risico in voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling, in de betekenis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. (zie ook *infra*)”.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)

Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat verweerder, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur meent dat “uit het standaard medisch getuigschrift [...] blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De

beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn."

Om tot deze conclusie te komen motiveert de ambtenaar-geneesheer als volgt in zijn advies:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.04.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 10.4.2013 en bijlagen mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven, de fysieke integriteit of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling. Het betreft hier een chronische schouderpijn sedert een vechtpartij in Kroatië.

Er waren geen hospitalisaties, noch acute opstoten, zodat deze toestand geen gevaar kan betekenen voor het leven of fysieke integriteit, bijgevolg is er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, noch een risico op vroegtijdig overlijden.

Er is geen enkel objectief medisch argument dat betrokkene niet zou kunnen reizen.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.'

Uit bovenstaande motivering van het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte geen gevaar kan betekenen voor het leven of de fysieke integriteit en hieruit afleidt dat "bijgevolg" er geen risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur, die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Er werd, in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Aldus werden niet, zoals door verzoekers aangegeven, alle voorwaarden vermeld in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet onderzocht.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Voor wat betreft de bevelen, is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 16 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU